

SAHARA

AVONTUUR REEKS

40. Die Geheim van Fort Laval

MEIRING FOUCHE

DIE GEHEIM VAN FORT LAVAL

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

DIE GEHEIM VAN FORT LAVAL

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

DIE GEHEIM VAN FORT LAVAL

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Die verhaal begin met 'n uitgeputte groep Franse Vreemdelegioen soldate, onder leiding van Teuns Stegmann, wat Fort Laval bereik na 'n verwoestende Sahara storm. Hulle is dors, uitgehonger en hul klere is aan flarde. Die fort verteenwoordig hoop en rus na hul noue ontkoming in die woestyn. Teuns, 'n Suid-Afrikaner wat by die Legioen aangesluit het op soek na sy vermiste broer, word as 'n uitnemende en ervare leier uitgebeeld. Fort Laval, 'n afgesonderde en ongenaakbare vesting, bied egter 'n bittersoet tuiskoms. Toe hulle die fort nader, merk hulle iets onheilspellend op. Die Franse vlag op die fort se vlagpaal is afwesig en aasvoëls sit oral rond op die borswerings. 'n Gevoel van naderende onheil neem besit van die moeë soldate.

Die waarskuwing van 'n sesde sintuig word bewaarheid toe hulle 'n aaklige toneel van slagting net buite die fort ontdek. Binne in die fort blyk dit stil en leeg te wees, 'n aaklige swye wat selfs meer skrikwekkend is as die storm wat hulle so pas oorleef het. Tot hul skok wag, Fatma Harrar, 'n beeldskone Arabiese vrou op hulle in die bevelvoerder se kwartiere. Haar verskyning onthul 'n onverwagse en persoonlike konflik waar haar woorde 'n diep gewortelde haat teenoor Teuns Stegmann onthul. Dit blyk dat sy 'n lang pad gereis het om weerwraak te kom neem vir die dood van 'n geliefde. Die manne vind hulself gevange, met 'n uiters gevaarlike en onvoorspelbare vyand.

Teuns Stegmann se lojaliteit word op die proef gestel omrede hy die man is wat die sleutel hou tot lewe en dood van homself en sy manne. Die soldate kom gou agter dat hulle nie alleen 'n moorddadige persoon moet trotseer nie, maar veel meer as dit, selfs verraad binne in die legioen se geledere. In 'n wrede stryd om oorlewing bevind die legioen soldate hulself oorweldig in getalle en vuurkrag terwyl 'n massiewe Arabiese mag Fort Laval bestorm. 'n Desperate geveg breek uit, met hand-tot-hand gevegte en ontploffings wat binne die fort se mure losbars. Te midde van die chaos moet die legioen soldate op hul opleiding, moed en vindingrykheid staatmaak om die aanval te

weerstaan en 'n manier vind om uit die beleërde vesting te ontsnap. Kan Teuns dit reg kry om sy kamerade te red van 'n gewisse dood? Hul enigste redding mag miskien lê in 'n geheim wat Fort Laval al vir baie jare lank streng bewaar en net 'n handjievoll legioen soldate van bewus is!

UITTREKSEL

Elkrim lei sy manne tot net buite trefafstand. Toe hou hulle soos een man stil. En dit tref Teuns dadelik. In hierdie Arabiese leer is daar dissipline. Hier is taktiek. Hier is iemand wat weet hoe om te veg. Nie 'n dollie losse stormloop nie. Nie kanonvoer maak van die mooi ruiters nie. Hier is 'n plan.

En toe, skerp deur die stilte, klink daar die geluid van 'n basuin.

Soos een man skuif die hele Arabiese massa op Fort Laval af.

Hulle jaag. Dan breek hulle af. Dan jaag hulle weer en breek af. Maar hulle doen ook iets meer. Op 'n gegewe teken spring die voorste linies van hulle perde af en val plat op die sand. Die perde draai om en storm terug. Dit is asof selfs die diere geleer is wat om te doen.

Daar op die borswerings is daar eintlik niemand wat bevel gee dat geskiet moet word nie. Iemand skiet net en toe skiet almal agterna. Dit word 'n kragtige sarsie, maar die uitwerking daarvan is minimaal, want die Arabiere wat van die perde afgesprong het, lê reeds plat op die sand.

“Laat hulle naderkom,” skree Teuns. “Moenie nou al skiet nie.”

Maar hy kan net sowel teen die orkaan praat. Hier, dit weet hy, het hy nou te doen met vrees. Die manne hou aan met skiet. Die een golf Arabiere na die ander storm vorentoe, spring uit die saals, val plat en gaan aan die skiet. Die koeëls sing en fluit teen die borswerings vas. Hier en daar val 'n man agteroor met 'n koeël deur die kop.

En so kom hulle onverbiddelik nader totdat die voorstes onder die mure van Fort Laval is. Daar is al honderde doodgeskiet, maar die wat agter is, kom spring net oor hul gesneuwelde makkers, oor hul gewonde maats en storm sonder om te vra of dit veilig is, sonder om daaraan te dink of hulle sal bly leef.

40. DIE GEHEIM VAN FORT LAVAL

Hoofstuk 1

Voetseer, totaal uitgeput en byna dood van dors, kom die tien manskappe van die Franse Vreemde Legioen op die rug van die laaste duin uit.

Vir hulle voel dit asof dit die miljoenste duin is waarop hulle uitkom vandat hulle laas in die beskawing was. Hulle verbeel hulle dat hulle duisende myle deur die godverlate suidelike Sahara geswerf het tot op hierdie dag toe.

Hulle lyk nie meer soos soldate nie. Hulle lyk soos skorriemorrie uit die agterbuurt van een van die groot stede van Europa. Hulle uniforms is aan flarde. Hul oë is bloedbelope, die lippe gebars sodat die bloed in die lang onversorgde baarde afgeloop het. Gelaatskleur het hulle nie meer nie, want die fyn Sahara-stof het kompleet 'n koek op die beswete gesigte gelaat. Dit lyk asof hul gesigte van klei gemaak is. Die vinger naels is lank. Party se stewels se sole het losgeraak. Daarom lyk hulle eerder soos bedelaars as lede van die trotse Vreemde Legioen.

“Goddank,” sê hul leier toe hy op die rug van die duin gaan sit in die hittige sand van die Sahara. “Goddank, daar lê Fort Laval.” Sy oë wat altyd so helderblou is, is vandag flou en kragteloos, want hulle het reeds gister die laaste bietjie water weggesluk. Die laaste kos het hulle al eergister geëet en voor daardie tyd het hulle net genoeg gedrink en geëet om aan die lewe te bly. Hierdie tien man het deur die hel gekom tot op die rug van hierdie duin. 'n Week lank het een van die mees ongenadige Sahara-storms hulle tussen die duine vasgekeer sodat hulle omtrent niks kon doen behalwe hul koppe weg te steek nie. Dag na dag, nag na nag, het hierdie ongeëwenaarde storm oor hulle gewoed met soveel geweld dat dit die sandklippies horisontaal oor die aarde gedryf het, en dit met soveel krag dat geen mens of dier dit regop kon waag in die storm nie. Hoe hulle hulself ook al probeer beskerm het, die sand het hul hande gevang en soms hul gesigte. Dit het hulle geslaan sodat die bloed daaruit

gekom het. Van tyd tot tyd moes hulle versit as hulle nie wou toegewaaï word onder die sand nie. Dag of nag was feitlik nie te beken nie, so het die Sahara-sand gewaaï. Die wat ver daarvandaan was, het verdwaas en geskok na die verskynsel gekyk, want dit het gelyk asof die stof tot aan die hemele raak. In die groot stede het die koerante daarvan berig en meegedeel dat dit een van die woedendste en dodelikste sandstorms in die menseheugenis is. So geweldig was die storm dat die rigting en die gang daarvan gereeld oor die radio aangegee is sodat Arabiese dorpe en swerwende Arabiere moontlik gewaarsku kon word om uit die pad daarvan te probeer kom.

Maar aan hierdie paar man van die Franse Vreemde Legioen is daar geen waarskuwing gegee nie. Hulle het die volle geweld, die volle pyn daarvan beleef en hulle sou dit nooit oorleef het as hulle nie hierdie leier gehad het nie, en as hulle nie van vroeg af reeds onderrig ontvang het van hoe 'n mens jou in 'n Sahara-storm moet gedra nie. Hulle het dit ter nouernood oorleef en hier lê hulle nou op die rug van die laaste duin. Hulle lê, want hulle het feitlik nie meer krag om regop te sit nie. Hierdie afgelope halfdag het hulle voetjie vir voetjie oor die sand aangestrompel gekom. Stap kan hulle nie meer nie. Hulle kan net die een voet stadig voor die ander sit en was dit nie vir die uithouvermoë en die inspirasie van hul leier nie, dan sou hulle hierdie duin seker nooit bereik het nie.

Die leier van die klein patrollie is 'n lang, lenige man, sterk gebou met fyn lyne om sy oë, lyne wat daar ingekerf is omdat hy al so lank in die Sahara is. Dit is al baie jare dat hy sy oë moet nou maak teen die wit skittering van die woestyn. Sy naam is Teuns Stegmann en hy kom uit die verre Suid-Afrika. Hy is die enigste Suid-Afrikaner in die hele Franse Vreemde Legioen.

Teuns Stegmann het nie by die Legioen aangesluit omdat hy vir iets probeer vlug het nie, of omdat die lewe vir hom doodgeloop het in sy eie land nie, of omdat hy die een of ander misdaad gepleeg het nie. Die lang man het met 'n roeping by die Vreemde Legioen aangesluit. Daardie roeping is dat hy soek na sy broer wat reeds in die Tweede

Wêreldoorlog verdwyn het. Hy het nog altyd geglo dat sy broer deur die Arabiere ontvoer is en dat hy iewers gevange gehou word. Wanneer hy met homself eerlik is, moet hy beken dat daar weinig meer hoop is dat hy sy broer ooit lewend sal vind. Maar nadat hy by die legioen aangesluit het, het hy soveel goeie vriende gemaak en het dit vir hom so interessant geword dat hy vandag nog steeds in die Legioen is.

Teuns Stegmann se oë is nou weer nou teen die helder lig van die Sahara. Hy tuur aandagtig in die rigting van die klein Fort met die naam Laval. Wat 'n verpestelike klein plek is dit nie! Een van die heel suidelikste vestings van die Franse Vreemde Legioen in die Sahara, 'n stinkende nes van hitte, vlieë en ysterdissipline. So onaardig is Fort Laval dat die garnisoene hier elke drie maande omgeruil word. Die opperbevel van die Vreemde Legioen besef baie goed dat hulle manne nie langer as drie maande hier behoort te hou nie. Daar het al gevalle voorgekom waar manne waansinnig geword het in die eensaamheid en afsondering van Fort Laval. Hier is nie eens 'n oase of 'n Arabiese dorp of 'n karavaanroete in die nabyheid nie. Dit is net Fort Laval in die oneindige godverlate eensaamheid van hierdie deel van die Sahara.

En tog is hierdie vir hulle tuiskoms, al is dit ook tuiskoms na Fort Laval. Selfs Fort Laval is aangener as die verderf van die Sahara. Selfs Fort Laval is verkieslik bo die teistering van hitte en sand soos hulle dit nou weer beleef het.

Teuns Stegmann is dankbaar hier waar hy sit. Vir hom is dit byna asof hy tuis gekom het na die pragtige Hexvallei waar die groen wingerde en groot boorde 'n mens begroet, die vallei waar hy sy herkoms het. Hy voel ook trots en dankbaar dat hy nou kan sit en tuur na die borswerings van Fort Laval. Meer as twee weke gelede is die nege man aan hom toevertrou, 'n paar rekrute en twee van sy vriende. Hy is uitgesoek om die patrollie die woestyn in te lei om die paar rekrute touwys te maak in die Sahara. Hy het dit gedoen na die beste van sy vermoë en nou voel hy selfs dankbaar dat hulle die pyniging van die storm deurgemaak het sodat hierdie groentjies kan sien hoe 'n sandstorm in die Sahara lyk.

Teuns Stegmann se oë vernou verder totdat hulle net twee blink skrefies teen die helder lig van die Sahara-son is, teen die blink weerkaatsing van die duine.

Toe draai hy sy kop en kyk na die ander. Nee, hulle is dood vir hierdie wêreld. Hulle het eenvoudig op die sand kom neerval met hul gesigte op die arms gestut en dit lyk vir hom asof die meeste van hulle reeds aan die slaap is.

Maar toe hy na hulle afstaar, lig die een sy kop. Dit is die groot Duitser Fritz Mundt.

Fritz Mundt sien die betekenis in Teuns Stegmann se oë. Daarom kom hy half orent en handeviervoet kruip hy tot hier langs die Suid-Afrikaner.

“Kyk ’n bietjie daar,” sê Teuns.

“Is daar ’n fout?” vra Fritz toe hy met sy bors op die skerp rug van die duin kom lê en oor die wye sandvlakte weg tuur in die rigting van die klein ronde vesting, Fort Laval.

Fritz Mundt se oë vernou onmiddellik.

“Wat sien jy?” vra Teuns.

“Ek weet nie wat ek sien nie,” antwoord Fritz, “maar dit lyk ’n bietjie eienaardig.”

Hy draai sy kop en toe word hy weer bewus van die sagte bries wat oor die woestyn waai.

“Waar is die vlag?”

Dit is die eerste wat Fritz vra. Hier vanwaar hy lê, het hy heel eerste opgekyk na die vlagpaal van Fort Laval. Dit is die heel eerste waarna ’n man kyk wanneer jy uit die woestyn na ’n fort terugkeer. Die Sahara is ’n ongenadige wêreld, vol geheime en nare verrassings, soms dodelike verrassings soos hierdie manne maar te goed weet. Daarom is dit by

hulle al 'n tweede tradisie om wanneer hulle terugkeer, heel eerste na die vlagpaal te kyk om te sien of die Franse driekleur nog ongestoord wapper.

Vandaar dat Fritz nou die vraag stel, want sover hy kan sien, is daar geen teken van die Franse driekleur nie.

“Ek sien nie die vlag nie,” antwoord Teuns. “Maar wat sien jy nog, Fritz?”

Die fort is nog 'n hele ent van hulle af, maar Fritz Mundt en Teuns Stegmann het al twee skerp oë wat oor groot afstande kan sien.

“Ek gewaar niemand op die borswerings nie,” sê Fritz en daar kom 'n koue gevoel deur sy liggaam toe hy dit sê.

Dit is onmoontlik dat daar niemand op die borswerings van enige vesting van die Legioen is nie. Daar moet altyd wagte op die borswerings wees, maar hoe hulle ook al kyk, vandag gewaar hulle nie wagte op die borswerings van Fort Laval nie. Dit is maklik om wagte op die borswerings op 'n groot afstand raak te sien. Hulle blou uniformbaadjies en die spierwit kepies is duidelik sigbaar wanneer die wagte op die borswerings beweeg. En as dit nie sigbaar is nie, is daar altyd die flits van die Sahara-son op hul bajonette. As daar wagte op die borswerings stap, dan blits hul bajonette en jy kan dit myle ver sien.

Op hierdie middag blits geen bajonette op die borswerings van Fort Laval nie.

Fritz Mundt loer na Teuns Stegmann en hy sien dat die Suid-Afrikaner se gesig roerloos en uitdrukkingloos is.

Toe kyk die Duitser weer in die rigting van die vesting, maar nou kyk hy op 'n ander plek. Hy deurskou nou die terrein om die klipmure van Fort Laval. En dit is toe hy dit doen, dat hy meteens regop kom sit hier langs Teuns.

“Sien jy dit ook?” vra Teuns.

“Ja, ek sien dit,” sê Fritz sag. Fritz Mundt is nie ’n bang man nie. Hy is ’n geharde Duitser. Hy is ’n kolos van ’n mens, die sterkste man in die hele Legioen, maar nou is daar die sweem van angs in sy stem.

Dit is nie vir hulle nodig om aan mekaar te sê wat hulle sien nie. Wat hulle sien, is immers duidelik genoeg. Daar duskant die vesting op die sand is daar ’n aaklige swart plaat krioelende goed. Aasvoëls. Dit lyk asof die hele wêreld se aasvoëls daar vergader is. Om duideliker te kan sien, haal Teuns die klein teleskoop uit wat die aanvoerder van enige Sahara-patrollie met hom saamdra. Hy kyk lank daardeur voordat hy dit sonder ’n enkele woord aan Fritz Mundt oorhandig. Fritz hoor vir Teuns sug toe hy die teleskoop op die vesting rig.

“Goeie hemel,” sê Fritz toe hy die terrein buite die fort bekyk. “Dit wemel en krioel daar van aasvoëls.” Nou kan hy sien dat party van die roofvoëls ongestoord op die borswerings ingeryg sit. Hy kry ’n draai op sy maag. Aasvoëls op die borswerings van enige vesting beteken net een ding, ’n ramp. Aasvoëls sal dit nie waag om op ’n vesting te gaan sit as daar wagte op die borswerings is nie, of as daar manne in die vierkant is nie. Maar daardie aasvoëls sit vandag rustig op die borswerings, op die torings van Fort Laval.

Hy staar ’n hele ruk na die toneel daar voordat hy die teleskoop aan Teuns teruggee.

Toe kyk hulle eers na mekaar en hoewel nie een iets sê nie, word daar tog baie gepraat tussen hulle twee. Hulle weet wat dit beteken. Hulle weet wat op hulle wag. Hulle het dit al van te vore deurgemaak, maar toe het hulle krag gehad, krag om iets te doen en om te dink en om te veg as dit nodig is. Maar vandag het hulle feitlik nie krag om hulle oë oop te hou nie.

“Wat gaan ons doen?” vra Fritz na ’n hele ruk.

“Wat kan ons doen?” vra Teuns skouerophalend. “Ons kan nie in die woestyn vergaan nie. Ons moet water drink en ons moet eet.”